

อาวุธนิวเคลียร์ ว่าจะทรงมหิทธิกว่า ศาสนาเพื่อสันติภาพ?

[2]

แปลและเรียบเรียงจากบทความสองบทความ กล่าวคือ ภารกิจถาวร: งานศาสนาเพื่อการลดอาวุธนิวเคลียร์ โดย อลิสัน พิตลาค (An Enduring Mission: Religion's Work for Nuclear Disarmament, by Allison Pytlak) และ ศาสนาและการเมือง โดย สตีเวน ลอยด์ ลีเพอร์ (Religion and Politics, by Steven Lloyd Leeper) – แปลและเรียบเรียงโดย ภัทรารัตน์ สุวรรณวัฒนา ตีพิมพ์ในปาจารย์สาร ฤดูฝน 2010

สนธิสัญญาไม่แพร่ขยายอาวุธนิวเคลียร์ (The Nuclear Non-Proliferation Treaty – NPT)

ประวัติศาสตร์ของแผนงานการลดอาวุธขององค์กรศาสนาเพื่อสันติภาพเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ของเอ็นพีทีอย่างมากเพราะทั้งองค์กรศาสนาเพื่อสันติภาพและเอ็นพีทีถือกำเนิดขึ้นในปีเดียวกัน นอกจากนี้ เนื่องจากเอ็นพีทีเป็นสนธิสัญญาสำคัญอันเป็นความพยายามลดอาวุธมาสี่ทศวรรษ เอ็นพีทีจึงเป็นจุดรวมความสนใจขององค์กรที่ทำงานเกี่ยวกับการลดอาวุธด้วย

เอ็นพีทีเป็นสนธิสัญญาพหุภาคีซึ่งมีการเจรจาในระหว่างปี 1957 และ ปี 1968 ก่อนที่จะบังคับใช้จริงในปี 1970 โดยมีรัฐภาคีจำนวน 190 รัฐ อย่างไรก็ตาม อินเดีย อิสราเอล และปากีสถานไม่ได้ให้สัตยาบันหรือลงนามในสัญญาทั้งยังพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์ตั้งแต่สนธิสัญญานี้มีผลบังคับใช้ ส่วนประเทศเกาหลีเหนือให้สัตยาบันในสัญญา แต่ก็ประกาศการถอดถอนสัตยาบันไปในปี 2003 ทั้งนี้ทั้งนั้น รัฐภาคีของเอ็นพีทีจะประชุมรวมกันทุกทุก 5 ปีเพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าของสนธิสัญญา โดยเอ็นพีทีมีเงื่อนไขสำคัญสามประการคือ

ประการที่หนึ่ง “รัฐปลอดอาวุธนิวเคลียร์” หรือรัฐที่ไม่ครอบครองอาวุธนิวเคลียร์เห็นพ้องต้องกันที่จะไม่หาอาวุธนิวเคลียร์มาไว้ในครอบครอง ไม่ผลิตอาวุธนิวเคลียร์ และยอมรับข้อตกลงพิทักษ์ความปลอดภัยในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับอาวุธนิวเคลียร์

ประการที่สอง รัฐทุกรัฐรวมถึงรัฐที่ครอบครองอาวุธนิวเคลียร์ 5 รัฐ (สหรัฐฯ, สหพันธรัฐรัสเซีย, สหราชอาณาจักร, ฝรั่งเศส, จีน) เห็นพ้องกันในการเจรจาการลดอาวุธนิวเคลียร์

ประการที่สาม รัฐทุกรัฐเห็นพ้องกันในการยอมรับ “สิทธิ” ในการพัฒนาและใช้พลังงาน

นิเวศลิษฐ์โดยไม่เลือกปฏิบัติ

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่คุณเหมือนจะเป็นข้อตกลงอันชาญฉลาดนี้ไม่สามารถบังคับใช้ได้ว่าเป็นระบบนักในความเป็นจริงเพราะในขณะที่รัฐปลอดอาชุนิเวศลิษฐ์เป็นจำนวนมากยอมทำตามข้อตกลงไม่หาอาชุนิเวศลิษฐ์มาไว้ในครอบครอง แต่รัฐที่ครอบครองอาชุนิเวศลิษฐ์อยู่แล้วกลับตั้งสมอาชุนิเวศลิษฐ์ในคลังขึ้นไปอีก ดังนั้น จึงเกิดความขัดแย้งอย่างสูงระหว่างรัฐปลอดอาชุนิเวศลิษฐ์กับรัฐที่มีอาชุนิเวศลิษฐ์ในครอบครอง และความไม่ลงรอยกันได้พุ่งถึงขีดสุดในระหว่างการประชุมนาฬานปี 2005 ทำให้อันปราศจากความรอมชอมนี้เองที่ทำให้การทำงานร่วมกันของรัฐทั้งสองประเภทดังกล่าวข้างต้นต้องชะงักงัน และทำให้เกิดความกดดันอย่างสูงในการสัมมนาที่จะมีขึ้นในต้นปี 2010

คำถามที่เราต้องเผชิญ : อารยธรรมแห่งความรัก

หลังการทิ้งระเบิดที่เมืองฮิโรชิมาไม่นานนัก ศาสตราจารย์ทางปรัชญาชาวญี่ปุ่นนามว่า อิชิโร โมริทาคิ (Ichiro Moritaki) ได้เขียนยอันลึกลับซึ่งในเรื่องระเบิดปรมาณูกล่าวคือมนุษยชาติไม่อาจแก้ปัญหาความขัดแย้งด้วยการแข่งขันในเชิงอำนาจการทำลายล้างได้อีกต่อไป โมริทาคิตระหนักว่าหากมนุษยชาติต้องการจะมีชีวิตรอดบนโลกใบนี้ มนุษย์ต้องหาหนทางใหม่ในการแก้ปัญหาความขัดแย้ง และมนุษย์ต้องก้าวข้ามอารยธรรมแห่งอำนาจไปสู่อารยธรรมแห่งความรัก

ณ วันนี้ พวกเราทุกคนจำเป็นต้องก้าวข้ามการแข่งขันในเชิงความเป็นปฎิบัติและความสำเร็จ แต่กระนั้น ผู้นำที่ก้าวร้าว ผู้นำที่ต้องการเอาชนะ และผู้นำแห่งวัฒนธรรมการสงครามก็ยังคงสร้างภาพพจน์เกี่ยวกับชัยชนะในสงครามนิเวศลิษฐ์ โดยที่พวกเราที่เหลือทั้งหมดก็รู้ดีแก่ใจว่าสงครามจะนำไปสู่ความพินาศอย่างที่สุด ในขณะที่เหล่าผู้นำยังคงปกป้องผลประโยชน์ จากน้ำมัน ก๊าซ และถ่านหิน พวกเราที่เหลือรู้แต่เพียงว่าเราจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมมากกว่าผลประโยชน์ของตัวเอง พวกเราเป็นครอบครัวมนุษยอันเป็นหนึ่งเดียวซึ่งจะอยู่และตายร่วมกัน

ในการเผชิญหน้ากับปัญหาเรื่องอาชุนิเวศลิษฐ์ พวกเราต้องเผชิญกับปัญหาพื้นฐานกว่านั้น กล่าวคือพวกเราอยากอยู่ใน โลกแบบไหน พวกเรายังคงต้องการอยู่ในระบอบการเมืองที่บูชาชัยชนะและอำนาจละหรือ? ควรหรือที่เราจะยังคงสนับสนุนระบบเศรษฐกิจที่สาปส่งมนุษย์ส่วนใหญ่นี้ให้เปลี่ยวเหงา ปวดร้าว ประหวั่นพรันพริ้ง หลังขดหลังแข็งและแข่งขันกันอย่างทารุณ แต่ในขณะที่เดียวกันกลับทำให้คนอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งสะสมทุนลอยชายใช้เงินทำงาน โดยที่พวก

เขามีชีวิตในความสำราญสำราญและความสุขุขสุรุษ พวกเราเชื่อหรือว่าสันติภาพและความรุ่งโรจน์จะมา จากสหรัฐฯ รัสเซีย จีน หรือรัฐที่สามารถควบคุมน้ำมัน น้ำ และทรัพยากรอื่นๆบนโลกไว้ในกุ่มมือ?

ผู้นำแบบไหนที่จะนำทางเราไปสู่อารยธรรมแห่งความรัก? พวกเราควรที่จะชื่นชม เชื่อใจ และคล้อยตามบรรดาผู้นำที่สะสมความมั่งคั่งและควบคุมคนอื่นหรือจะทำตามผู้ที่เรียนรู้จะ ควบคุมตนเองและพิสูจน์แล้วว่าสามารถดำรงชีวิตได้โดยแทบไม่มีอะไรเลย? พวกเราควรตาม คนที่สัญญาว่าจะฆ่าเพื่อเราหรือคนที่ยอมตายเพื่อเลี่ยงการฆ่า? พวกเราควรคล้อยตามคนที่ ทำงานหนักเพื่อสร้างสวรรค์บนพื้นโลกเพื่อพวกเขาเองหรือคนที่ทำงานหนักเพื่อให้โลกกลายเป็น สรวงสวรรค์?

ภายในปีหรือสองปีหน้า เมื่อครอบครัวมนุษย์ตัดสินใจได้ว่าจะจัดการกับอาวุธนิวเคลียร์ กันอย่างไร เมื่อนั้นแหละพวกเราจะตัดสินใจได้ว่าจะแก้ปัญหของโลกด้วยบทสนทนา ข้อตกลง กฎหมายระหว่างประเทศ หรือ.. วิถีอภิปหิตซึ่งจะทำให้เราลสงครามโลกครั้งที่สองได้ราวกับ ว่าสงครามเป็นเพียงการปิกนิก

เมื่อเรายอมให้อาวุธนิวเคลียร์ดำรงอยู่ เราก็ยอมให้นักรบผู้ก้าวร้าวเพียงหยิบมือกุม อำนาจในการยุติวิวัฒนาการแห่งมนุษย์ แต่หากเราหยิบอาวุธอันหายาโลนออกจากเหล่า นักรบเราก็สามารถจะให้กำเนิดวิวัฒนาการอันลึกซึ้งที่สุดแห่งจิตสำนึกมนุษย์ได้

เราจะบอกผู้นำ นักรบ และพวกเราด้วยกันเองว่า กุญแจแห่งความสุขและความอยู่รอด มิใช่การปกครองดอก ความเป็นมิตรต่างหากเล่า...

แรงผลักดันใหม่

การลดอาวุธเป็นประเด็นที่ไม่ได้สลักสำคัญสำหรับผู้คนส่วนใหญ่มาช้านานและถูกบดบัง ด้วยภัยคุกคามอื่น แต่กระนั้น ในปีที่ผ่านมา ผู้นำโลกและบุคคลสาธารณะต่างเพียรร้องไห้ลดอาวุธ นิวเคลียร์

จับปล้นนั้น ความหวังก็หวนคืนมา...

ณ ห้วงยามอันพิเศษนี้ ผู้นำทางศาสนาล้วนมีบทบาทในกิจกรรมเพื่อสันติภาพ เพราะ พวกเขาเปี่ยมด้วยความเชื่อในจิตวิญญาณแลเมตตากรุณภาพซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญอัน จะนำเราก้าวข้ามผลประโยชน์และเขตแดนแห่งชาติอันคับแคบ

องค์กรศาสนาเพื่อสันติภาพคือตัวแทนของศาสนาอันหลากหลายซึ่งให้คำมั่นว่าจะ
ร่วมกันทำงานเพื่อศีลธรรมและร่วมขจัดอาวุธนิวเคลียร์ พร้อมทั้งลดการใช้จ่ายลงทุนในกองทัพ
และในวาระครบรอบ 40 ปีนี้ องค์กรศาสนาเพื่อสันติภาพก็พร้อมจะก้าวไปข้างหน้าด้วยความหาญกล้า
ปัญญา และความเชื่อมั่น